

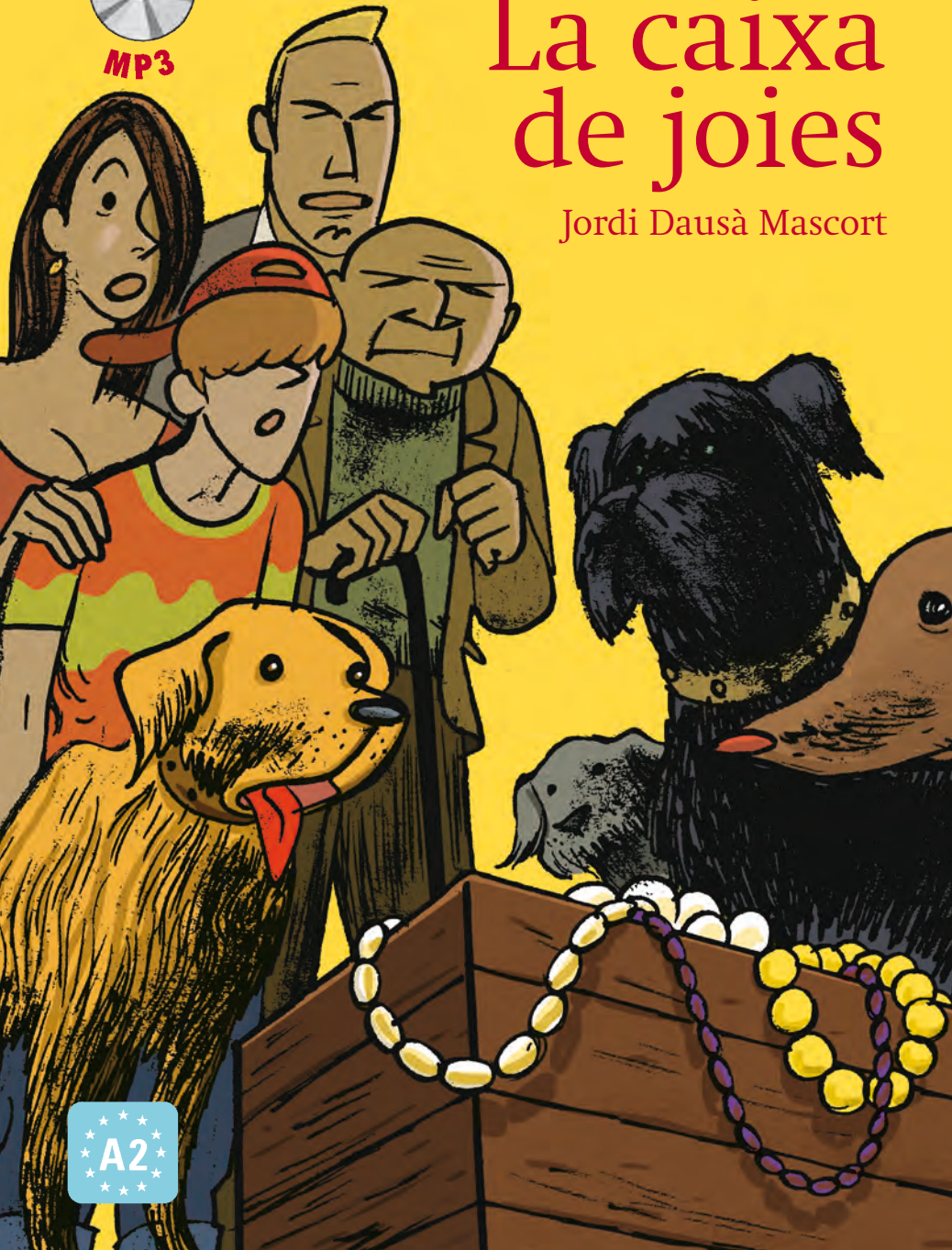
CONTÉ CD

MP3

La caixa de joies

Jordi Dausà Mascort

A2

La caixa de joies

Jordi Dausà Mascort

Primera edició, maig de 2010
© Marta Mas Prats i Albert Vilagrassa Grandia, 2010,
per la direcció de la col·lecció
© Jordi Dausà Mascort, 2010, pel text
© Pep Brocal, 2010, per les il·lustracions
Disseny: Blanca Hernández

La propietat d'aquesta edició és de
Publicacions de l'Abadia de Montserrat.
Ausiàs Marc, 92-98, 08013 Barcelona

ISBN: 978-84-9883-263-1
Dipòsit legal: B.14.894-2010
Imprès a Tallers Gràfics Soler, S.A.
Enric Morera, 15, 08950 Esplugues de Llobregat

Reservats tots els drets. No es permet la reproducció d'aquesta publicació, ni el seu emmagatzematge en un sistema recuperable, la transmissió de cap manera o per cap mitjà electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament, ni cap altre, sense l'autorització prèvia del propietari del copyright.

NOTÍCIES

ACCIDENT MORTAL A L'ENTRADA SUD DE LA CIUTAT

El matrimoni Vallcoberta mor en estavellar-se el seu vehicle

Ahir a les onze de la nit el matrimoni Vallcoberta va perdre la vida en un accident de cotxe a l'entrada sud de la ciutat. El xofer del vehicle va sofrir ferides greus, però va poder sortir-ne amb vida.

Els motius de l'accident encara es desconeixen, però segons la policia el cotxe segurament va topar contra una paret de roca després de patinar per culpa del terra glaçat. El senyor i la senyora Vallcoberta van morir a l'acte i el xofer va poder sortir del vehicle i demanar ajuda. Quan van arribar l'ambulancia i la policia van trobar el matrimoni mort i el xofer ferit i en estat de xoc.

La notícia ha afectat molt els habitants de la ciutat, especialment les persones relacionades amb el món de l'art: el matrimoni Vallcoberta, una parella estimada per tothom, cada any organitzava festes a casa seva, gales benèfiques i ajudava pintors, músics i escriptors. Justament la nit de l'accident tornava d'organitzar una gala benèfica al Teatre de l'Òpera.

L'enterrament serà demà dissabte a les dotze del migdia a l'església de Sant Pau. El matrimoni no tenia fills. La familiar més directa és la germana de la senyora Vallcoberta, que ha rebut moltes visites i mostres de condol, i ha demanat intimitat.

El cel era de color taronja i els núvols eren grossos i liles. Semblava una foto d'una revista de viatges. L'Executiu encara duia la roba de la feina: americana i pantalons, camisa i corbata. Com cada dia, abans de sopar, va anar a passejar amb en Roy, un animal fort amb el pèl llarg, negre i lluent. Caminaven a la vora del riu que passava pel mig de la ciutat. Normalment hi baixava poca aigua, però amb les pluges de l'estiu anava ple. L'aigua no era gaire neta. A l'Executiu li agradava passejar cada vespre perquè així es relaxava molt. A l'oficina tenien molts problemes i maldecaps, i sempre estava nerviós i estressat. «Treballa massa», li deia sempre el metge. «Cal que faci bondat. Si no, es posarà malalt i haurà de demanar la baixa». Però ell mai l'escoltava: no tenia temps per fer bondat. També tenia problemes amb la seva exdona: des que es van separar, un any enrere, ella li demanava molts diners i la casa. No sabia com solucionar-ho. El seu matrimoni no va durar gaire, perquè ell estava obsessionat per la feina i ella, pels diners i la vida fàcil, plena de comoditats.

L'Executiu va veure un grup de joves mal vestits sota un dels ponts del riu. Duïen gorres i roba esportiva de colors molt vius. Parlaven cridant, fumaven i bevien llaunes de cervesa. El gos es va parar a prop seu, els va olorar i l'Executiu va dir:

— Anem, Roy, deixa'ls estar.

Els joves el van mirar i un d'ells va escopir a terra. «Quin fàstic», va pensar l'Executiu. No li agradava aquella gent ni aquell barri: els pisos eren petits i vells, i hi havia molts cotxes, motos i molt soroll. Els carrers eren bruts i els bars eren plens de fum. Els edificis eren alts, tots molt semblants, i la llum del sol no hi arribava bé. Però era un barri a prop del centre de la ciutat, i el pis que va llogar — la seva exdona, de moment, vivia a la casa que van comprar quan es van casar — era força barat. Tenia pocs diners i s'hi havia de conformar mentre durava el judici per la separació.

Va parar-se on començava el bosc. Era un lloc solitari perquè de cop i volta s'acabaven els edificis i el ciment, i començaven els arbres i les plantes. Aquell petit bosc semblava una illa verda dins de la ciutat i el riu era com un camí entre aquells dos mons tan diferents.

Com era habitual, va trobar-hi el seu grup. Sempre es veien a la mateixa hora i al mateix lloc, tots amb els seus gossos. No sabia els noms d'aquelles persones, però sabia coses de cadascuna. La noia, de trenta-cinc o trenta-sis anys, era infermera. Era bonica i sexi, tenia els cabells llisos, d'un color marró que a vegades semblava taronja i els duia molt llargs. Sempre feia cara de dormir poc, anava vestida amb molt de gust — faldilles o texans de marca i samarretes de colors vius —, tenia una veu suau i semblava tenir un caràcter agradable. La seva gossa, la Nuca, tenia el pèl del mateix color dels seus cabells. Era un setter de mida mitjana. L'Home Coix, que era el més gran de tots quatre, potser tenia seixanta anys, no sabia de què treballava. Tenia els cabells grisos i els duia curts, i sempre duia roba vella de color marró o gris, però es veia molt net; era molt educat i semblava un home molt respectable. Caminava amb un bastó de color negre i fumava cigarretes d'una marca estrangera. L'aspecte del Nen era com el de tots els adolescents. En realitat no era un nen, potser tenia divuit o dinou anys, però era tan prim i tímid que semblava més jove. Devia ser estudiant. Tenia la pell molt blanca i es vestia com la gent de la seva edat: vambes negres i altes, pantalons curts que deixaven veure els calçotets, samarretes amb dibuixos i gorra de diferents colors. Mai mirava a la cara quan parlava, i no parlava gaire sovint. Semblava angoixat, trist i deprimat, mai se'l veia somriure.

Tots quatre es trobaven al final de la ciutat i els gossos jugaven una estona. Els animals eren amics i els agradava córrer per l'aigua i perseguir-se.

Mentrestant, els seus propietaris parlaven del temps que feia, de les coses que passaven pel món i, sobretot, dels gossos. No tenien gaires coses a dir-se perquè no es tenien confiança ni es coneixien prou. Amb tot, es feien companyia en un lloc tan solitari. De fet, l'únic element que els unia eren els gossos.

— Bona tarda, què hi ha? — va preguntar l'Executiu amb un somriure de venedor d'aspiradores.

— Hola, com va?! — va respondre la Infermera també amb un somriure. Semblava contenta de veure'l.

L'Home Coix va saludar-lo amb una mà, però no va dir res. Amb l'altra aguantava el seu gos, petit i gris com una rata, i a la boca hi tenia una cigarreta. El Nen tampoc va dir res. Tirava la pilota de tennis al riu i el seu gos, el Dick, un animal més aviat gros, amb les potes gruixudes i el pèl llarg i molt clar, l'hi tornava. Era l'únic gos que, a vegades, no jugava amb els altres. Tots els gossos s'assemblaven als seus propietaris.

L'Executiu, l'Home Coix i la Infermera van passar l'estona dient frases convencionals sobre el temps: «Sembla que l'estiu s'acaba. Quin ruixat ha fet aquesta nit. Encara hi ha molts núvols. Potser plourà demà...». Tots tres van estar d'acord de seguida: ja no feia xafogor i a la nit havien de dormir amb una manta prima. «Aquest ha estat un estiu molt calorós», va dir el més vell del grup, l'Home Coix, que no recordava un estiu amb tanta calor i tantes pluges com aquell. Però la tardor ja s'acostava: l'aire era més fresc i alguns arbres del bosc començaven a tenir les fulles una mica grogues.

Aleshores el van veure: era un home baix, calb, amb bigoti i la cara vermella. Tenia els ulls petits i foscos, com els d'un animal. Mirava a terra, després els va mirar a ells i es va endinsar al bosquet. El veien de tant en tant. Era curiós veure algú gran caminant sol per aquell bosc, on normalment només es veien persones que passejaven els gossos o anaven a córrer.

L'Executiu va explicar que el veia de tant en tant pel barri, entrant o sortint dels bars.

—Ja el tenim aquí —va dir l'Executiu.

—Sí, no m'agrada gens —va contestar la Infermera—. Vés a saber què deu fer! Sempre tan solitari.

—Amaga alguna cosa —va continuar l'Executiu—. La gent que té secrets sempre mira a terra. Estic segur que amaga alguna cosa. Ja en podeu estar ben segurs.

—Potser és un assassí que enterra les seves víctimes al bosc —va dir irònicament la noia.

—Sí, potser sí —va afirmar l'Executiu, amb un somriure.

—Sí que esteu de broma! Pobre home! —va dir l'Home Coix mentre

apagava la cigarreta amb el peu — . Jo el conec del barri i la gent en parla malament, però ja sabeu com és la gent.

L'Executiu no podia saber-ho: feia poc temps que vivia al barri i no coneixia, ni volia conèixer, gaire gent. La Infermera també veïa d'un altre lloc. Només el Nen i l'Home Coix vivien allà de feia temps. El Nen sortia poc de casa, de manera que tampoc coneixia ningú.

— Em sembla que et mira a tu — va dir l'Executiu a l'Home Coix.

— A mi, per què?

— Sí, segur: et mirava a tu. No m'equivoco mai amb aquestes coses.

— Potser em coneix del barri. És normal, jo el conec a ell... — va dir l'Home Coix.

— Què hi deu fer aquí al bosc? Que busca espàrrecs? O cargols? — va comentar el Nen.

L'home baix, calb i amb bigoti va estar-se cinc minuts dins del bosc i després en va sortir. Semblava trist i enfadat al mateix temps. Va mirar-los una altra vegada, va dir una cosa en veu baixa i va marxar.

— Que desagradable! — va dir, molt fluix, la Infermera, i va fer cara de fàstic.

— Diuen que... — va començar a dir l'Home Coix— ...aquest home...

Va callar de cop i va fer que no amb el cap.

— Què diuen? Explica, explica! — va dir l'Executiu.

— Res, són històries velles i segurament són mentida.

Els altres el van mirar, sorpresos.

— Quines històries? Per què no ens les expliques? — va demanar la Infermera.

— Sí, jo també tinc ganes de saber-les! — va dir l'Executiu.

— He dit que no! — va respondre bruscament l'Home Coix.

Els seus dos companys van callar i es va quedar amb la boca oberta. Tots quatre estaven una mica incòmodes, sense dir res, en silenci; fins que van sentir el gos del Nen que bordava molt fort.

— Vine aquí, Dick! — va cridar.

El Nen va entrar al bosc seguint el gos.

— Em sembla que el gos d'aquest noi té problemes — va dir l'Home Coix.

— Anem a veure què passa — la Infermera va agafar la seva gossa i va entrar al bosc.

L'Executiu va seguir-la, i més enrere hi va anar l'Home Coix, que caminava més a poc a poc. De seguida van trobar el Nen i el gos. Eren al costat d'una planta alta amb fruits petits, rodons i vermells, i el gos estava fent un forat a terra.

— Què li passa? Què fa? — va preguntar l'Executiu.

— Sembla que està buscant un os — va contestar el Nen.

— Sí. O el cos d'una persona enterrada, oi? — va dir l'Executiu mirant la Infermera.

La noia va riure. Sempre reia quan l'Executiu feia alguna broma, encara que no fes gaire gràcia.

—No feu broma amb els morts. Deixeu-los en pau. Tots acabarem sota terra algun dia —va cridar l'Home Coix.

L'Executiu i la Infermera van quedar molt sorpresos de la reacció que va tenir l'Home Coix. Fins i tot el Nen es va girar i se'l va mirar espantat. Es van quedar en silenci fins que el Nen va dir:

—Mireu, en Dick ha trobat una cosa.

—Sembla una fusta. És una cosa de fusta.

—Potser la pluja l'ha desenterrat i per això el gos l'ha vist. Com que aquesta nit ha plogut a bots i barrals... —va dir l'Home Coix, una mica avergonyit de la seva reacció.

—Què és?

—No ho sé. Em sembla que és una caixa.

El Nen va agafar el gos pel collar perquè se'l veia nerviós i es movia molt.

—Tranquil, Dick. Seu!

Tots quatre es van acostar al forat i van mirar dins.

CAPÍTOL 2

Era una caixa de fusta, ni grossa ni petita, més aviat allargada, feia uns vint centímetres d'alta i uns quaranta d'ampla. Era de color marró fosc, amb dibuixos de flors i plantes. Semblava molt vella i pesava força.

Hi va haver un silenci. Només se sentia el soroll de l'aigua del riu i de les fulles dels arbres. Era un bosc petit i agradable, molt net. No hi anava gaire gent i no hi havia deixalles a terra. L'estiu de l'any passat hi va haver molts incendis i un va ser a prop del bosc, però al final no es va cremar. Tothom deia que era un incendi provocat, però mai van agafar ningú.

—Deu ser una caixa de música. La meva àvia en tenia una de molt semblant —va dir la Infermera.

—Vols dir? Què hi pot fer una caixa de música enterrada aquí? —va preguntar el Nen.

—Obriu-la —va ordenar l'Executiu—. A veure què hi ha dins.

—No la toqueu! —va cridar el Nen, i va saltar enrere de forma força ridícula—. Potser és una bomba. Podria haver-hi droga. O coses pitjors!

Tothom el va mirar en silenci. El Nen va sentir que es posava vermell. Era molt vergonyós i va mirar a terra. Les galtes i les orelles li cremaven.

—Però, què dius? Quina bestiesa! —va dir finalment l'Executiu, molt seriós; es va ajupir i va agafar la caixa. Semblava enfadat. Era un home acostumat a tenir el que volia—. No diguis ximpleries. Ara mateix l'obriré.

I va obrir la caixa. Sense voler el Nen es va tapar la cara amb els braços, es va girar d'esquena i va xisclar. No va passar res. En Dick, el seu gos, li va llepar la cama i el Nen a poc a poc va aixecar el cap. Fins i tot els gossos s'estaven quietes al costat dels seus amos, amb les orelles ben dretes. L'Executiu, la Infermera i l'Home Coix estaven drets al voltant de la caixa, tots amb les boques i els ulls molt oberts.

- No pot ser! — va dir l'Executiu.
- Que fort! — va cridar la Infermera.
- Caram! — va exclamar l'Home Coix.

El Nen s'hi va acostar molt lentament. Tenia una barreja de por, curiositat i vergonya. Va mirar dins la caixa. Hi va veure moltes joies: collarets, anells, arracades i braçalets. Algunes duïen brillants o pedres precioses verdes o vermelles, altres eren d'or, de plata... Semblaven molt valuoses.

- Són de debò? — va preguntar amb veu baixa el Nen.

Ningú va respondre. Al cap d'una estona de silenci la Infermera va dir:

- I tant que sí. Que fort, no m'ho puc creure!
- La meva dona tenia joies semblants... — va afegir l'Home Coix amb veu trista.
- Què hi fan aquí aquestes joies? — va preguntar l'Executiu.
- Potser algú les ha perdut — va respondre el Nen, sense gaire seguretat.
- Perdut? Si estan enterrades és que algú les ha deixat aquí expressament — va dir la Infermera.
- O les han robat i després les han amagat... — va dir l'Home Coix.

Els quatre gossos, cansats perquè els seus amos no els feien cas, jugaven una mica més avall. Un ocell enorme i blanc va baixar fins a l'aigua per pescar algun peix. En aquella zona els peixos eren lents, grassos i lletjos. El Nen, en veure l'ocell, va fer una ganyota: no li agradaven aquelles bèsties tan grosses. Li feien molt fàstic.

- És impossible perdre una caixa plena de joies. Segur que valen

milers d'euros. Mireu aquesta maragda, sembla una poma – va dir la Infermera mentre jugava amb un collaret llarg i fi que al mig tenia una pedra verda i enorme.

– Semblen joies antigues. Fixeu-vos en el disseny – va dir l'Executiu.

– Sí, tens raó – va assegurar la noia mentre mirava un anell ple de diamants –. Són joies velles i molt cares.

– Segur que són molt valuoses – va comentar l'Home Coix –. Les pluges han desenterrat una mica la caixa i el gos n'ha pogut sentir l'olor. Estic d'acord que són joies velles. Hem d'avisar la policia.

Tots tres se'l van mirar.

– Aquestes joies valen molts diners – va continuar –. Cal buscar-ne la propietària i tornar-li la caixa de seguida.

Es van posar a parlar al mateix temps. El Nen, una mica apartat, es preguntava què podia fer. Tenia por, però també estava emocionat per saber com acabaria aquella història. Una part d'ell volia marxar corrent i l'altra volia quedar-se. El problema del Nen era aquest: dubtava sempre de tot. Feia temps que volia dir al seu pare que no li agradaven les dones, sinó els homes, però no sabia com fer-ho. En realitat se sentia atret per l'Executiu, però encara no ho tenia gaire clar. No li agradava estudiar, però no s'atrevia a plegar. Cada vegada que havia de decidir una cosa tenia problemes i li venien ganes de plorar. A la seva edat moltes persones ja eren madures i prenen decisions difícils, però el Nen preferia tancar-se a la seva habitació i navegar per Internet.

– I si són d'aquest home tan estrany? El calb amb bigoti, que hem vist abans – va preguntar la Infermera –. Potser busca les joies i per això ha entrat al bosc. Podria ser: és un home una mica misteriós.

– Quina imaginació que tens! Primer enterrava morts, ara enterra joies. I què més enterrarà? – va riure l'Executiu.

– No, no són seves. Segur – va tallar l'Home Coix –. Són joies de dona rica, i aquest home no té ni ha tingut dona. És solter i pobre.

– I si les va robar? Potser és un lladre i les va amagar al bosc – va continuar la Infermera.

—I vostè, com ho sap? Segur que sap coses que no ens vol explicar... —va dir l'Executiu, adreçant-se a l'Home Coix.

—Mireu, jo només sé que aquest home és solter i que no té diners. La resta són coses que la gent diu, i segurament són falses. No podem fer cas de totes les ximpleries que sentim, oi?

L'Executiu se'l va quedar mirant, desconfiat. El Nen i la Infermera no sabien què dir, de manera que es van quedar en silenci. Al final la noia va parlar.

—Bé, i ara què farem?

Des de la mort de la seva dona que ningú sabia gaires coses de l'Home Coix. Era una persona molt tancada. Era del barri i no li agradava gaire sortir de casa seva: mai anava a prendre cafè, ni seia als bancs del carrer com feia la gent de la seva edat. De tant en tant parlava amb els seus veïns, perquè era una persona educada, però quasi mai explicava res de la seva vida. Tampoc era tafaer. Només parlava del temps que feia i de coses poc importants. A vegades s'estava tot el dia dins del pis i només sortia per anar al cementiri, que hi havia a prop del bosquet on passejava amb el gos, a veure la tomba de la seva dona. La gent gran la recordava: era una noia alta, rossa i bonica, amb una piga sobre el llavi. Deien que semblava una actriu americana. La noia rossa i bonica va morir molt jove, encara no tenia trenta anys, d'una malaltia del cor, que no era gens freqüent. Es van gastar tots els diners que tenien, fins i tot van vendre's les joies i el cotxe, però cap metge d'aquí la va saber curar. L'única esperança era un metge que treballava a l'estranger, però era massa car. Al final la noia va morir i l'Home Coix es va quedar molt sol. Estava desesperat, desanimat i deprimat, i no volia sortir de casa. Segons sembla, no va sortir de casa en tres mesos, fins que els veïns, preocupats, el van convèncer que havia de sortir i refer la seva vida. De mica en mica es va anar animant i va començar a sortir a passejar. Un dia, prop de casa hi va trobar un gos petit abandonat i se'l va emportar a casa. La companyia del gos el va ajudar, però mai més es va relacionar amb ningú i el seu caràcter va canviar radicalment. Es va tornar una persona solitària i poc sociable. Feia temps que no treballava, estava jubilat, i cobrava una petita quantitat de diners que li passava el govern cada mes. A banda d'això, cap veí en sabia res més. Era una persona trista, no reia quasi mai i no tenia amics.

Tots quatre discutien. No sabien què fer amb la caixa de joies.

—L'hem de portar a la policia —va tornar a dir l'Home Coix.

—Per què? —va preguntar l'Executiu—. La caixa és molt vella i la fusta està feta malbé. Fa temps que és aquí. A les joies només hi ha un nom, «Maria». Hi ha moltes dones que es diuen Maria, milers de dones. Serà impossible trobar-la, aquesta Maria. També hi ha dates, mireu. Les joies no són tan antigues com pensàvem, però segur que deuen valer molts diners.

—Això és veritat —hi va estar d'acord la Infermera—. Però què vols que fem? Ens les quedem nosaltres?

L'Executiu de seguida ho va trobar bé.

—Per què no? Segur que fa anys que aquesta caixa és aquí i nosaltres l'hem trobat sense voler. Ningú més ho sap. Podem repartir-nos les joies. No ens farem rics, però guanyarem alguns diners. Ara mateix a mi em fan molta falta. La meva exdona vol que li doni fins i tot els calçotets, em vol arruïnar.

—No ens la podem quedar —va dir l'Home Coix, molt seriós—. Aquesta caixa deu tenir un propietari i l'hem de dur a la policia. No sabem si són robades o si algú les amaga aquí, però és igual: hem de dir-ho a la policia.

—Sap què en farà, la policia? —va preguntar l'Executiu—. Les posarà en un magatzem ple d'objectes perduts i es quedaran allà per sempre més. Si no és que se les queda la mateixa policia.

—M'és igual. Però no ens les podem quedar. No són nostres.

El Nen no deia res i mirava tothom amb els ulls molt oberts. Estava fet un embolic i una mica espantat, tenia ganes de tornar a casa seva i asseure's davant l'ordinador. Com sempre, no sabia què fer. La vida era molt senzilla dins la seva habitació. La Infermera tampoc sabia què dir. Pensava que l'Home Coix tenia raó, però no volia contradir l'Executiu i, d'altra banda, necessitava diners. En part tenia ganes de tornar les joies perquè no eren seves, però el que deia l'Executiu era veritat: feia anys que aquella caixa estava amagada allà i segurament la seva propietària ja era morta.

—Jo crec que la caixa és d'aquell home calb que hem vist abans. En-

cara que no tingui dona, podrien ser de la seva mare — es va atrevir a dir el Nen.

Tots se'l van mirar una mica sorpresos perquè no estaven acostumats a sentir-lo. L'Home Coix va fer que no amb el cap. Es començava a fer fosc i es van posar nerviosos. Encara no sabien què fer. Van veure passar un cotxe de policia amb els llums blaus encesos. Es van mirar els uns als altres i es van sentir malament, com lladres.

—La policia! Què hi fa aquí? —va saltar el Nen amb les galtes blanques de por.

—Cada dia passen pel barri, és normal. Em sembla que controlen aquell grup de joves. Crec que venen droga. No ens espantem, no fem res de dolent —va explicar l'Executiu amb veu tranquil·la.

—No estic gaire còmoda —va dir la Infermera, i va tornar a deixar les joies a la caixa. Vull anar a casa.

—Jo també —va afegir el Nen.

Fins i tot l'Executiu semblava indecís.

—Si no voleu anar a la policia, busquem una altra solució. Podem quedar aquí demà a la mateixa hora i en tornem a parlar —va dir l'Home Coix—. Us sembla bé? Deixem les joies enterrades on eren i ens tornem a trobar demà. Així aquesta nit hi podem pensar...

Aquella solució era bona. Ningú sabia què fer. Potser l'endemà, després de dormir, podrien veure les coses més clares.

—D'acord —va dir la Infermera.

—Em sembla bé —va dir, molt fluix, el Nen.

L'Executiu no hi va estar d'acord.

—Us penseu que sóc idiota? Qui m'assegura que no vindreu més tard i les agafareu? —va exclamar l'Executiu.

—Tens raó. No ens coneixem de res. Qualsevol de nosaltres pot venir a buscar-les —va dir la Infermera.

—És veritat, no és gaire bona idea —va dir l'Home Coix—. Doncs que algú se les quedi fins demà. Si voleu, ja me les quedo jo. No us faré cap mala passada.

L'Executiu va riure.

— Et penses que som ximples? Per què, tu? En tot cas, les guardaré jo.
— Tu vols les joies, jo les vull dur a la policia. Si te les quedes tu potser les vendràs demà mateix i no et tornarem a veure mai més. Jo, a la policia, les hi puc dur qualsevol dia. No tinc cap pressa perquè no les necessito.

El Nen va pensar que si algú havia de quedar-se-les era ell, perquè va ser ell qui les va trobar. Aquest pensament el va fer sentir culpable. Va estar a punt de quedar-se en silenci però al final es va decidir a parlar.

— Les joies les he trobat jo... — va aconseguir dir tímidament. Com sempre, no els va mirar als ulls.

— Què vols dir? Que hi tens més dret? Les joies no són de cap de nosaltres, ni tampoc teves. Tu te les vols quedar i comprar drogues, com tots els joves! — va contestar-li l'Home Coix escopint fum de cigarreta. El Nen va intentar contestar, però no se li va acudir res.

— Què proposeu? No ens podem quedar tots quatre aquí, mentre pensem què fer — va exclamar la Infermera.

— Per què no? — va preguntar l'Executiu amb un somriure forçat.

— Perquè jo treballo a la nit, tinc guàrdia a l'hospital. Tu no et fies de nosaltres, però em sembla que ningú es fia de ningú.

— Doncs... així què? — va demanar l'Home Coix, una mica més tranquil.

Hi va haver un moment de silenci. Tots quatre es miraven desconfiats. De sobte la Infermera va fer una nova proposta.

— Ja ho tinc! Que algú de nosaltres es quedi la caixa, però a canvi els altres es quedaran la seva cartera. Així segur que tornarà.

— Avui jo no duc la cartera al damunt — va dir l'Home Coix.

— Ni jo — van dir el Nen i l'Executiu.

— Ostres! Jo tampoc — va dir la Infermera, remenant-se les butxaques.

Es van quedar una estona pensant. Al final al Nen se li va acudir una solució.

—I el gos? Podem canviar la caixa pel gos: qui es quedi la caixa, deixa el seu gos.

—I si el que s'ha quedat el gos i el que té les joies es posen d'acord i se les reparteixen? —va preguntar l'Executiu—. Sou una colla d'ingenus!

L'Home Coix va aixecar un dit.

—Tinc una solució. Jo em quedo la caixa de les joies, però ens intercanviem tots els gossos. És a dir, jo em quedo el teu gos —va dir assenyalant la Infermera—. Tu, noia, et quedes el seu gos —va dir assenyalant l'Executiu—. I tu, et quedes el gos d'ell —va dir assenyalant el Nen—. Tu, noi, et quedes el meu gos. Per recuperar els gossos i les joies ens hem de trobar tots.

Encara que ningú no es fiava de ningú, la solució semblava més o menys bona. D'altra banda, no en tenien cap de millor. A la Infermera, l'Home Coix, li semblava una bona persona; el Nen no el trobava tan autoritari com l'Executiu, i l'Executiu pensava que aquell home no s'atreviria a trair-los: no semblava prou valent.

Es van acomiadar, però abans es van donar el número dels mòbils, per si tenien algun problema amb els gossos. Van quedar de trobar-se l'endemà a les sis en punt.

Què tenen en comú un executiu divorciat, un adolescent tímid, un vell solitari i una infermera que fa el torn de nit? Que a tots quatre els agrada passejar els seus gossos. Una tarda de finals d'estiu troben una caixa enterrada al bosc per on passen cada dia. Quan l'obren, descobrixen que hi ha joies antigues i molt valuoses. Llavors comencen els dubtes. De qui és la caixa? Per què és allà? I el més important: què han de fer amb les joies? Repartir-se-les, portar-les a la policia? El que no saben és que darrere d'aquella caixa hi ha un secret ben amagat. Una tarda de passeig es converteix en una aventura estranya, perillosa i plena sorpreses.

A 1 (nivell inicial)

A 2 (nivell bàsic)

B 1 (nivell intermedi)

